

## UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. w W. wniósł w pozwie o uznanie za bezskuteczną w stosunku do powoda umowy sprzedaży z dnia 7 kwietnia 2011 r. (Akt Notarialny Repertorium (...) sporządzony przez J. Ż. w Kancelarii Notarialnej w W.), nieruchomości położonej w miejscowości M., gmina B. powiat (...) (działka nr (...) o powierzchni 0,9817 ha oraz nr (...) o powierzchni 0,1791 ha), dla której Sąd Rejonowy w Sochaczewie V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą numer (...), w celu zaspokojenia części wierzytelności powodowego banku w kwocie 200.000 zł wraz z dalszymi odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności obowiązującej stopy kredytu lombardowego NBP (na dzień wniesienia pozwu wynoszą 10 % w stosunku rocznym), tj. wymagalnej części zadłużenia (...) Spółka Akcyjna (...) (...) W., ul. (...) nr 2, Regon (...), KRS (...), z tytułu Umowy Kredytu Zaliczka nr (...) dnia 02 lutego 2010 r., stwierdzonego tytułem wykonawczym w postaci bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 17 czerwca 2011 r. zaopatrzonego klauzulą wykonalności z dnia 31 sierpnia 2011 r. sygn. I Co 1509/11 oraz o zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, z wyodrębnieniem kosztów zastępstwa prawnego wg norm przepisanych, o ile nie zostanie złożony spis kosztów (pozew k. 2-7 akt).

Na rozprawie w dniu 15 września 2016 r. poprzedzającej wyrokowanie powód podtrzymał stanowisko w sprawie. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i podniósł podobnie jak w zażaleniu na postanowienie o zabezpieczeniu, że w dniu 7 kwietnia 2011 roku spółka (...) sp. z o.o. nabyła nieruchomość od (...) S.A., składającą się z działek nr ew. (...) i (...). W księdze wieczystej nie widniały jakiegokolwiek ograniczenia rozporządzania nieruchomości ani obciążenia. Nieruchomość została nabyta w celu wybudowania na niej budynku przetwórczej, o budżecie 41 mln zł i w celu prowadzenia działalności gospodarczej a nie w celu pokrzywdzenia kogokolwiek. Spółka (...) uzyskała pozwolenie na budowę przetwórczej, dotację z (...) w kwocie 18,2 mln zł, kredyt z (...) w kwocie 37,5 mln zł. Dowody te świadczą jednoznacznie, że transakcja zakupu nieruchomości nie miała na celu pokrzywdzenia wierzycieli spółki (...) SA, lecz wypracowania środków, umożliwiających spłatę wierzycieli. Bank (...) S.A. nie ma prawa żądać od spółki (...) spłaty zobowiązań spółki (...) S.A. (stanowiska stron w protokole rozprawy k. 135 czas 00:00:55, 00:02:49, zażalenie k. 90 akt)

### **Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:**

(...) Bank (...) S.A. w W. posiada wobec (...) Spółka Akcyjna (...) (...) W., ul. (...) nr 2, wierzytelność z tytułu umowy kredytu zaliczka nr (...) z dnia 2 lutego 2010 r.

Wierzytelność została stwierdzona bankowym tytułem egzekucyjnym nr (...) z dnia 17 czerwca 2011 r.

W bankowym tytule egzekucyjnym zapisano, że z tytułu Umowy Kredytu Zaliczka nr (...) z dnia 2 lutego 2010 r. objętej porozumieniem w sprawie spłaty zadłużenia z dnia 24 stycznia 2011 r. zawartej z dłużnikiem (...) Spółka Akcyjna ul. (...) nr 2 (...) (...) W. Regon (...) NIP (...) wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...), Bankowi (...) S.A. przysługuje wobec w/w dłużnika roszczenie o zapłatę łącznej kwoty 351.095,74 zł (słownie złotych: trzysta pięćdziesiąt jeden tysięcy dziewięćdziesiąt pięć 74/100). Na zobowiązanie w/w dłużnika, składają się:

- a) kapitał - 300.999,00 PLN (słownie złotych: trzysta tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć 00/100),
- b) odsetki umowne bieżące - 8.240,94 PLN (słownie złotych: osiem tysięcy dwieście czterdzieści 94/100) liczone wg wzoru - kwota kapitału x stawka Wibor dla terminów jednomiesięcznych powiększona o marżę banku w wysokości 3,5 % p.a. za okres od dnia 24 stycznia 2011 r. do dnia 7 czerwca 2011 r. (włącznie),
- c) odsetki karne - 41.855,80 PLN (słownie złotych: czterdzieści jeden tysięcy osiemset pięćdziesiąt pięć 80/100) liczone wg wzoru = kwota kapitału x stopa kredytu lombardowego NBP x 4,00 x rzeczywista ilość dni występowania zadłużenia] / 365 dni w roku, za okres od dnia 19 kwietnia 2010 r. do 23 stycznia 2011 r. (włącznie) oraz za okres od 08 czerwca 2011 r. do dnia 16 czerwca 2011 r. (włącznie).

W tytule stwierdzono także, że całe zobowiązanie dłużnika jest wymagalne. Dalsze należne odsetki w wysokości równej oprocentowaniu 4-krotności obowiązującej stopy odsetek kredytu lombardowego, które na dzień wystawienia tytułu wynoszą 24,00% w stosunku rocznym od kwoty wymagalnego roszczenia obejmującego kapitał określony w punkcie II a), odsetki określone w punkcie II b) i II c) będą obciążać dłużnika od dnia 17 czerwca 2011r. do dnia zapłaty.

Tytuł został wydany na podstawie art. 96 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Prawo bankowe (Dz.U. Nr 140 poz. 939 ze zmianami) oraz w oparciu o dane zawarte w księgach banku i innych dokumentach związanych z dokonywaniem czynności bankowych, w celu prowadzenia egzekucji roszczenia objętego tym tytułem na rzecz Banku (...) SA.

Bankowy tytuł egzekucyjny został zaopatrzony w klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 31 sierpnia 2011r. wydanym przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w sprawie sygn. I Co 1509/11. W postanowieniu ograniczono odpowiedzialność dłużnika do kwoty 650.000zł.

Wierzytelność wg stanu na dzień 3 kwietnia 2016r. wyniosła łącznie 642.794,61 zł.

(dowód: kopia umowy kredytu zaliczka nr (...) - (...) - 111-11 z dnia 02 lutego 2010r. k. 51-54 akt, kopia bankowego tytułu egzekucyjnego nr (...) z dnia 17 czerwca 2011r. k. 47-48 akt, postanowienie Sądu Rejonowego dla m. st. W. I Wydział Cywilny 31 sierpnia 2011 r., sygn. I Co 1509/11 o nadaniu klauzuli wykonalności k. 49-50, wyciąg z ksiąg Banku (...) / (...) z dnia 4.04.2016r. wraz z pełnomocnictwami osób, które podpisały wyciąg k. 36-38 akt).

W dniu 6 marca 2012r. Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy X Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych ogłosił (...) Spółka Akcyjna w W., a w dniu 15 października 2012r. umorzył postępowanie upadłościowe ze względu na brak płynnych funduszy na koszty postępowania.

W dniu 23 lipca 2013r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy - Śródmieścia P. T., umorzył postępowania egzekucyjne przeciwko (...) Spółka Akcyjna w W. z powodu bezskuteczności tej egzekucji (dowód: kopie postanowień Sądu Rejonowego dla m. st. Warszawy X Wydział Gospodarczy dla spraw upadłościowych i naprawczych z 6.03.2012r. i z 15.10.2012r. - sygn. akt: X GUp 2012 oraz postanowienie Komornika Sądowego przy Sąd Rejonowym dla Warszawy - Śródmieścia P. T. z 23.07.2013r.).

(...) Spółka Akcyjna w W. zbyła na rzecz pozwanej spółki (...) Spółki z o.o. w M. na podstawie umowy sprzedaży z dnia **7 kwietnia 2011 r.** (akt notarialny repertorium (...) sporządzony przez J. Ż. w Kancelarii Notarialnej w W.) nieruchomości położoną w miejscowości M., gmina B. powiat (...) (działka nr (...) o powierzchni 0,9817 ha oraz nr (...) o powierzchni 0,1791ha), dla której Sąd Rejonowy w Sochaczewie V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą numer (...). (dowód: okoliczność bezsporna, wypis z kw (...) k. 39-46 akt).

W dacie zawarcia umowy działka (...) była szacowana na około 600.000zł. Aktualnie obie działki szacowane są na kwotę około 800.000zł (dowód: zeznania pozwanego k. 135v 00:07:05, 00:17:00).

Na datę 7 kwietnia 2011r. cały majątek dłużnika powoda szacowany był na kwotę około 2 mln złotych, natomiast długi na poziomie 1,5 mln złotych (dowód: zeznania pozwanego k. 135v 00:07:05).

W majątku dłużnika pozostała działka o numerze (...) o szacunkowej wartości 600.000zł obciążona hipotekami. W toku egzekucji komornik zbył cały, pozostały majątek dłużnika (...) Spółka Akcyjna (dowód: zeznania pozwanego k. 135v 00:07:05, 00:17:00).

Pozwana spółka (...) sp. z o. o. w M. (poprzednia nazwa (...) sp. z o. o.) w dacie zawarcia przedmiotowej umowy sprzedaży była powiązana z dłużnikiem (...) Spółką Akcyjną w W., personalnie (w obu spółkach Prezesem Zarządu była ta sama osoba tj. C. P.) oraz kapitałowo (udziały w spółce (...) sp. z o.o. w M. posiadała (...) Spółka Akcyjna w W.). (...) spółki (...) jest mama C. P., syn, żona, łącznie posiadają 100% udziałów (dowód: odpisy z (...) sp. z o.o. w (...) Spółka Akcyjna w W. k. 55-60 akt, zeznania pozwanego k. 135v 00:20:33).

Spółka (...) uzyskała pozwolenie na budowę budynku produkcyjnego (przetwórnicy spożywczej) na działce (...) w M. w lipcu 2011r. (dowód: kopia decyzji administracyjnej k. 91-92 akt).

Nie otrzymała jednak faktycznie na ten cel żadnego, kredytu, żadnej dotacji z uwagi na złożenie przez wierzyciela wniosku o upadłość spółki (...) (dowód: zeznania pozwanego k. 136 00:20:33).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów.

W istocie rzeczy stan faktyczny nie był przedmiotem sporu między stronami, bowiem spór sprowadzał się do oceny zaistnienia przesłanek do skutecznego wniesienia skargi pauliańskiej.

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Powództwo okazało się zasadne.

Zgodnie z art. 527 § 1 k.c., gdy skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową, każdy z wierzycieli może żądać uznania tej czynności za bezskuteczną w stosunku do niego, jeżeli dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, a osoba trzecia o tym wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć.

Czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli, jeżeli skutek tej czynności dłużnik stał się niewypłacalny albo stał się niewypłacalny w wyższym stopniu, niż był przed dokonaniem czynności (art. 527 § 2 k.c.).

Jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika dokonanej z pokrzywdzeniem wierzycieli uzyskała korzyść majątkową osoba będąca w bliskim z nim stosunku, domniemywa się, że osoba ta wiedziała, iż dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli (art. 527 § 3 k.c.).

Jeżeli skutek czynności prawnej dokonanej przez dłużnika z pokrzywdzeniem wierzycieli osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową bezpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną chociażby osoba ta nie wiedziała i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć, że dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli (art. 528 k.c.).

Jeżeli w chwili darowizny dłużnik był niewypłacalny, domniemywa się, że działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli. To samo dotyczy wypadku, gdy dłużnik stał się niewypłacalny wskutek dokonania darowizny.

Wskazane przepisy stosuje się odpowiednio w przypadku, gdy dłużnik działał w zamiarze pokrzywdzenia przyszłych wierzycieli. Jeżeli jednak osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową odpłatnie, wierzyciel może żądać uznania czynności za bezskuteczną tylko wtedy, gdy osoba trzecia o zamiarze dłużnika wiedziała (art. 530 k.c.).

Według art. 527 § 1 k.c. przesłankami skargi pauliańskiej są:

1. pokrzywdzenie wierzycieli, jeżeli skutek czynności prawnej dłużnika osoba trzecia uzyskała korzyść majątkową,
2. działanie dłużnika ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli,
3. wiedza lub możliwość- przy zachowaniu należytej staranności- dowiedzenia się o tym przez osobę trzecią.

Ciężar udowodnienia tych przesłanek spoczywa na wierzycielu (art. 6 k.c.).

Zaskarżona może być tylko czynność prawna, której skutkiem jest zmniejszenie majątku dłużnika bądź dlatego, że z majątku tego coś ubyło, bądź że do niego nie weszło to, co mogło i powinno wejść, gdyby czynność nie została dokonana. Z tą zmianą w majątku dłużnika musi jednocześnie wiązać się uzyskanie korzyści majątkowej (ale nie osobistej) przez osobę trzecią. Korzyść ta może polegać na nabyciu rzeczy lub prawa albo na zwolnieniu z obowiązku.

Czy czynność prawna dłużnika krzywdzi wierzycieli, należy oceniać nie według chwili dokonania tej czynności, lecz według chwili jej zaskarżenia.

Sytuację, kiedy czynność prawna dłużnika jest dokonana z pokrzywdzeniem wierzycieli określa art. 527 § 2 k.c. Przepis ten wiąże pokrzywdzenie wierzycieli z rzeczywistą (a nie tylko możliwą) niewypłacalnością dłużnika na skutek dokonania przez niego czynności prawnej lub z niewypłacalnością – na skutek czynności prawnej – w wyższym stopniu, niż był przed jej dokonaniem. Dłużnik jest niewypłacalny, gdy cały jego majątek nie wystarcza na pokrycie długów. „Niewypłacalność w wyższym stopniu” oznacza, że w zasadzie każde istotne, bez względu na rozmiar, powiększenie niewypłacalności stanowi pokrzywdzenie wierzycieli; niewypłacalność nie musi ulec powiększeniu o całą wartość przedmiotu czynności prawnej dokonanej przez dłużnika.

Dla skorzystania przez wierzyciela ze skargi pauliańskiej wystarczy, gdy niewypłacalność dłużnika uniemożliwia zaspokojenie wierzytelności wierzyciela.

Między niewypłacalnością a podjęciem przez niego czynności prawnej musi zachodzić związek przyczynowy; czynność podjęta przez dłużnika musi być jedną z przyczyn powstałej niewypłacalności. Dla oceny tego związku przyczynowego właściwa jest chwila, w której wierzyciel wystąpił ze skargą pauliańską. Niewypłacalność dłużnika musi istnieć w tej chwili, jak i w chwili orzeczenia przez Sąd o żądaniu wierzyciela uznania dłużnika za bezskuteczną (art. 316 k.p.c.).

Dowodem wypłacalności dłużnika może być nieskuteczność egzekucji prowadzonej przeciwko dłużnikowi wykazana, np. postanowieniem o jej umorzeniu na podstawie art. 824 § 1 pkt 3 k.p.c.

Niewypłacalność może zostać wykazana wszelkimi dowodami, np. wykazem majątku złożonym przez dłużnika w postępowaniu o wyjawienie majątku (art. 913-920 k.p.c.) lub dowodami, że dłużnik zaprzestał spłacania długów.

Należy podkreślić, że dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, gdy zdaje sobie sprawę (uświadamia sobie), że wskutek dokonania czynności prawnej może spowodować niemożność zaspokojenia się wierzycieli z jego majątku. Pokrzywdzenie wierzycieli nie musi być zamiarem dłużnika. Wystarczy, żeby dłużnik takie pokrzywdzenie przewidywał w granicach ewentualności.

Świadomość pokrzywdzenia wierzycieli musi istnieć w chwili dokonywania czynności prawnej. Jeżeli pokrzywdzenie następuje przez zaniechanie dokonania czynności prawnej, świadomość ta powinna istnieć w chwili, w której dokonanie czynności było jeszcze możliwe. Świadomość pokrzywdzenia nie musi dotyczyć osoby konkretnego wierzyciela; wystarczy świadomość pokrzywdzenia wierzycieli w ogóle. Może ona dotyczyć innego wierzyciela (nawet tego, który został przez dłużnika później zaspokojony) niż wierzyciel, który żąda uznania czynności za bezskuteczną (por. wyrok S.A. w Gdańsku z dnia 10 stycznia 1995r., AGr 1014/94, OSP 1995, nr 10, poz. 206).

Z posiadaniem przez osobę trzecią wiedzy o tym, że dłużnik działa ze świadomością pokrzywdzenia wierzycieli, zrównana została sytuacja, gdy osoba trzecia przy zachowaniu należytej staranności mogła tę wiedzę uzyskać (a zatem, gdy brak wiedzy jest zawiniony). Nie ma przy tym znaczenia złą wiara osoby trzeciej ani to, czy posiadana przez nią wiedza jest wynikiem jej działania, a zwłaszcza porozumienia się z dłużnikiem. Obojętne jest źródło wiedzy i sposób jej uzyskania.

Art. 527 § 3 k.c. wprowadza dalsze ułatwienia dowodowe poprzez ustanowienie określonego w nim domniemania. Dla zastosowania go jest konieczne wykazanie przez wierzyciela, że osobę trzecią łączy z dłużnikiem stosunek bliskości w chwili dokonania czynności prawnej krzywdzącej wierzycieli. W razie wykazania tej okoliczności wierzyciel nie ma obowiązku udowadniania, że osoba trzecia wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła się dowiedzieć o świadomości dłużnika pokrzywdzenia wierzycieli. Osoba trzecia może obalić to domniemanie przez udowodnienie, że pomimo stosunku bliskości z dłużnikiem nie wiedziała o świadomości dłużnika pokrzywdzenia wierzycieli i nawet przy zachowaniu należytej staranności nie mogła się dowiedzieć.

Domniemanie z art. 527 § 3 k.c. odnosi się także do dalszej osoby, która uzyskała korzyść majątkową w wyniku rozporządzenia nią przez osobę trzecią (art. 531 § 2 k.c.).

Ustawa nie określa, jaki rodzaj stosunku łączącego osobę trzecią z dłużnikiem uzasadnia uznanie jej za „osobę będącą w bliskim z nim stosunku”. Uznanie to uzależnione jest od oceny okoliczności ujawnionych w konkretnym przypadku (por. wyrok SN z dnia 10 kwietnia 1964r., III CR 39/64, OSNC 1965, z. 5, poz. 75). Stosunek bliskości z reguły wynika z powiązań rodzinnych: pokrewieństwa, małżeństwa czy powinowactwa, chociaż w niektórych wypadkach, pomimo istnienia formalnych więzów rodzinnych, może on nie zachodzić (np. w razie nie utrzymywania przez krewnych żadnych kontaktów, wzajemnej między nimi wrogości lub obojętności). Stosunek bliskości może ponadto wynikać, np. z narzeczeństwa (por. orzeczenie SN z dnia 11 maja 1946, C II 216/46, OSN 1947, nr 1, poz. 22), konkubinatu, przyjaźni, wdzięczności, a nawet wspólności interesów osobistych lub majątkowych. W wypadku, gdy osobą trzecią jest pewna zbiorowość zorganizowana, np. spółka handlowa, wystarczy istnienie stosunku bliskości w odniesieniu do jednego członka tej zbiorowości, nawet gdy to nie on dokonał czynności krzywdzącej wierzyciela (por. wyrok S.A. w Gdańsku z dnia 10 stycznia 1995r., AGr 1014/04).

W przypadku art. 528 k.c. ustawodawca ustanowił najdalej idące ułatwienie w realizacji skargi pauliańskiej przez wierzyciela, bowiem w sytuacji objętej dyspozycją tej normy wierzyciel nie musi wykazywać, że osoba trzecia wiedziała lub przy zachowaniu należytej staranności mogła dowiedzieć się, że dłużnik dokonując czynności prawnej działa z pokrzywdzeniem wierzycieli. Osoba trzecia nie może bronić się poprzez wykazanie, że nie dłużnik działał z pokrzywdzeniem wierzycieli.

Stosując zaś art. 530 k.c. nie jest istotne, czy osoba przyszłego wierzyciela była już wówczas oznaczona, dłużnik znał dokładnie wielkość jego wierzytelności oraz w jakiej konkretnej dacie ona powstanie oraz jaki czas dzieli chwilę dokonania przez dłużnika czynności prawnej krzywdzącej wierzycieli od powstania wierzytelności. Ciężar udowodnienia zamiaru pokrzywdzenia przez dłużnika przyszłych wierzycieli spoczywa na wierzycielu.

Odnosząc powyższe uwagi do przedmiotowej sprawy, należy wskazać, że powód dowiódł, iż w przedmiotowej sprawie spełnione zostały przesłanki z art. 527 § 1, 2, 3,4 k.c. Powód wykazał, że:

1. doszło do jego pokrzywdzenia jako wierzyciela, wskutek czynności prawnej dłużnika głównego z pozwaną spółką,
2. spółki (...) są powiązane kapitałowo oraz osobowo, co niewątpliwie dawało podstawę do pełnej wiedzy o sytuacji finansowej, majątkowej, wymagalnych zobowiązaniach dłużnika, i to ze sprawozdań finansowych, bilansów, zgromadzeń wspólników (udziałowców),
3. dłużnik działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela, gdyż wyzbył się nieruchomości stanowiącej jego główny składnik majątkowy, wiedząc o zasadnych roszczeniach powoda i wysokości długu względem niego oraz innych wierzycieli na kwotę około 1,5 mln złotych,
4. dłużnik stał się niewypłacalny wskutek czynności dokonanej na rzecz pozwanej spółki, co pokazuje wynik postępowania upadłościowego oraz egzekucyjnego,
5. rozporządzenie majątkiem przez dłużnika, w zaistniałej sytuacji przy tak wysokich długach spółki (...) było w świetle logiki i doświadczenia życiowego zwykłą ucieczką z majątkiem, a uzyskanie decyzji administracyjnej -pozwolenia na budowę nie przekreśla argumentacji powoda, a to w sytuacji, gdy oprócz decyzji nie ma żadnych innych dowodów na faktyczne, a nie fikcyjne przedsięwzięcie gospodarcze. Pozwany nie złożył żadnego biznes planu, umów kredytowych, oceny zdolności (...) spółki (...) przez banki,
6. sam pozwany w czasie zeznań przyznał, że pomysł inwestycji prowadzonej przez spółkę (...) upadł w sytuacji, gdy to (...) był zagrożony upadłością, co świadczy w ocenie Sadu, o bardzo mocnych powiązaniach kapitałowych, finansowych, ekonomicznych obu podmiotów.

Nie może też być przedmiotem sporu, że niewypłacalność i stań pokrzywdzenia wierzyciela istniały także w dacie wyrokowania.

Pozwana spółka w żaden sposób nie obaliła domniemania wynikającego z art. 527 § 3,4 k.c., ani nie podważyła skutecznie materiału dowodowego w postaci dokumentów prywatnych i urzędowych zaoficerowanych przez powoda.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c., obciążając nimi pozwanego, który przegrał sprawę. Na koszty procesu złożyły się: koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika powoda 7200zł (par. 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r. DZ. U. 2015.1804), opłata od pełnomocnictwa 17zł, opłata od pozwu 10.000zł, koszty zastępstwa procesowego za II instancję w postępowaniu zażaleniowym 3600zł (50% stawki podstawowej), koszty dojazdu do Sądu pełnomocnika 170zł.

## ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pozwanemu z pouczeniem o terminie i środku zaskarżenia,
3. uzasadnienie sporządzone przez sędziego.

11,X,16r.